58
1962-2020

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Nieuwsbrief
20e jaargang nr. 67 - oktober 2020

Colofon
De doelstelling van de vereniging Nederlands Nieuw-Guinea militairen 1945-1962 is het bevorderen van de contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw Guinea. Het de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van de militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van, ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden.

Beschermheer:
Luitenant-generaal C.J.M. de Veer b.d.
Voorheen Inspecteur-generaal der Krijgsmacht en der Veteranen
Adviseur: Kolonel
L. Habraken b.d.
Voorheen directeur van het Veteranen instituut
Ereleden:
A.S. Poortvliet,
H. Willemsen,
A. Dielemans,
C. Aarts
D. Willemsen-Hens.
Leden van Verdienste:
J. Peperkamp. H. Vos en A.J. Bouterse
Bestuur:
M.P. Leijs voorzitter, C
Drost secretaris
J.H. van Hensbergen penningmeester en redactie Nieuwsbrief
C van Vliet organisatie Reünie
A. Dielemans lid

Website: www.vnngm.nl
Mail: info@vnngm.nl
Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen.

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hiervoor van tevoren door de redacteur schriftelijk toestemming is verleend en de bron duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties en zijn als zodanig beschermd. De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur/of redactie weer en zij kunnen daarvoor niet aansprakelijk worden gesteld. De redactie behoud zich het recht voor om artikelen te weigeren of te redigeren.

Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 68:
31 december 2020

Van de voorzitter.

Dit is wel een bijzonder voorwoord van Uw voorzitter. Wat een jaar!!! Normaal heb ik prettige, zakelijke en/of leuke bijzonderheden te melden maar dat zit er deze keer niet in. Ik hoop dat U deze nieuwsbrief in goede gezondheid mag ontvangen en met evenveel plezier leest zoals alle voorgaande nieuwsbrieven hoewel mijn voorwoord in die laatste nieuwsbrief ook al niet leuk was. Daarin hebben wij als bestuur ook mededelingen gedaan die niet prettig waren maar wel begrijpelijk. Zoals het niet door gaan van onze reünie in april.
Onze gezondheid was en is natuurlijk het belangrijkste. Toch was er toen nog hoop dat wij later in dit jaar nog een reünie konden organiseren en diverse herdenkingen door konden laten gaan. Maar naarmate het jaar vorderde werd het steeds duidelijker dat er bijna niets meer mogelijk was. Al met al hebben wij een hectisch en droevig verenigingsjaar achter de rug. Bijna dan want het jaar duurt nog enkele maanden maar het ziet er niet naar uit dat het jaar 2020 een vrolijk einde gaat krijgen gezien alle maatregelen die nu genomen worden door de regering. Ik vind het triest dat wij als bestuur al die beslissingen hebben moeten nemen. Helemaal niet leuk maar wij weten dat U daar alle begrip voor heeft. Het is niet anders en het kon niet anders.
Het nieuwejaar 2021 begint ook al niet vrolijk want de Nieuwjaarsreceptie in de Black Horse te Roosendaal gaat niet door vanwege alle op dit moment bekende maatregelen.
Toch nog twee positieve berichten. De herdenking op het Landgoed Bronbeek bij het Papoea Monument hebben wij op donderdag 24 september in aangepaste vorm door kunnen laten gaan. Er waren ruim 20 belangstellenden aanwezig die met in achtneming van de 1.50 meter regel de herdenking toch enige luister hebben bij gezet. Het was een sobere maar daarom niet minder sfeervolle herdenking. De toespraak van Uw voorzitter staat in deze nieuwsbrief.
Op het moment dat ik dit schrijf kunnen wij de Algemene Ledenvergadering ook door laten gaan zij het ook met in achtneming van de 1.50 meter regel en beperkte deelname. Zoals eerder vermeld zijn wij als vereniging dit statutair verplicht. Door steeds nieuwe richtlijnen en maatregelen hebben wij de datum regelmatig moeten opschuiven maar zal nu op donderdag 29 oktober om 11.00 uur plaats vinden in Echos Home te Ermelo. Er hebben zich een klein aantal leden voor de ALV aangemeld en die ontvangen hiervoor separaat een uitnodiging.
Dit is alweer de derde dus tevens laatste nieuwsbrief van dit jaar, daarbij spreek ik de wens uit dat wij elkaar in 2021 in goede gezondheid mogen ontmoeten.
Voor U en de Uwen een fijne decembermaand en een goed en gezond 2021.

Met veteranengroet,
Uw voorzitter Rinus Leijs

Inhoudsopgave

Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden	**pag. 03 t/m 16**
Veertien maanden in een andere wereld (deel 2)	pag. 03 t/m 05
Veertien maanden in een andere wereld (deel 3)	pag. 06 t/m 09
Ik was ordonnans van Luitenant Kayzer	pag. 10 t/m 14
Bladeren Nationale Herdenking	pag. 15 t/m 16
Van het bestuur	**pag. 19 t/m 24**
Wij gedenken / Welkom aan onze nieuwe leden	pag. 19
3 manieren om informatie te ontvangen	pag. 20
Nieuwjaarsreceptie / Reünie	pag. 21
Ledenbijdrage	pag. 22
Herdenking Papoeastrijders sober maar indrukwekkend	pag. 23 t/m 26

door Kees van de Peppel

Veertien maanden in een andere wereld

(deel 2) Biak en richting Merauke

deel 1 van dit verhaal publiceerden we in nieuwsbrief nummer 66

Beneden aan de vliegtuigtrap werden snel alle militairen verzameld en afgemarcheerd naar het aankomstgebouwtje. Hier was het dat me het gevoel bekroop in een volslagen andere wereld te zijn beland dan die welke ik tot nu toe was gewend.
De zware oerwoudlucht, de alles omhullende hitte, ook nog voelbaar nu het al donker was geworden, het gebouw dat in alles op 'doortochten' en koelen leek gebouwd, de naar verhouding primitieve afhandelingsprocedures aan de balie. Er stond vervoer klaar en al gauw ging het richting kazerne. Opvallend was dat tot zo ver niemand de moeite had genomen om ons te verwelkomen of in te lichten over wat we konden verwachten. Wel vond ik het jammer dat er in het donker onderweg vrijwel niets van de omgeving te zien was.
Op de kazerne werd ieder een slaapplek aangewezen en volgde er alsnog een welkomstpraatje. Over twee dagen zouden de contingenten voor Hollandia en Merauke op de plane gaan en of we ons voor die vlucht vooral niet te luchtig wilden kleden. Einde toespraak.
Eenmaal in bed sliep ik na die lange vliegreis als een blok. In de morgen was er alleen appél voor de barak. Meteen alweer behoorlijk warm. Dan ontbijten; ook alweer in zo'n opengewerkt gebouw. Toen ik klaar was wilde ik een shaggie opsteken. Bij de eerste trek schoot mij er uit: 'gatverdamme wat een laffe zooi!'. Ik bekeek het pakje Drum eens goed maar dat was in orde. Ik snapte er niks van totdat een oude stomp tegenover me zei 'dat dat altijd zo ging'. 'Komt door de tropenlucht. Hier, probeer dit maar eens'. Hij hield me een papieren pakje shag voor mijn neus. JAVAANSE JONGENS stond er op en in het pakje zat behalve zware shag ook nog een vreemd pakje vloei. 'Rijstvloei' zei mijn "weldoener", 'en scheur het randje er af, dan plakt het beter'. Hiervoor had ik nooit goed tegen zware shag gekund, maar bij de eerste haal voelde het even vertrouwd als mijn gebruikelijke halfzware. Mijn hele verblijf in Nieuw Guinea heb ik niks anders meer gerookt.

Na het ontbijt kregen we alle do's en don'ts te horen. 'Absoluut niet buiten de poort komen. Niet langdurig in de zon gaan liggen. Nergens anders naar binnen dan je kamer, de eetzaal en de welzijnsafdeling waar je o.a. snorkel-uitrustingen en zo kunt lenen. En al helemaal niet te ver in zee gaan wegens mogelijk plotseling opstekende wind, haaien en koraalslangen'.
Samen met enkele maten werd bij de welzijnsclub een snorkeluitrusting geleend. Het kazerneterrein had een stuk eigen strand en al gauw hadden we de zwemvliezen aan en de duikbril op. Het water bleek ongelofelijk helder! Boven de koraalbodem zag je prachtig gekleurde vissen rondzwemmen. Ze hadden ons gewaarschuwd voor zee-egels dus steeds wanneer ik er een zag maakte ik wijselijk een omtrekkende beweging.

Eén van de maten zwom plotseling, wild met de armen zwaaiend, met een bloedgang terug naar het strand, roepend "een slang, een slang!!!". Niemand van de anderen zag een dergelijk beest. Toch heeft hij tot het laatst volgehouden dat hij in het water achterna werd gezeten door een koraalslang.

Eerste aanblik van de kazerne Merauke

De dag erna stond op het vliegveld de DC3 al klaar die ons via Hollandia naar Merauke zou brengen. Instappen en een plekje zoeken op één van de nogal primitieve stoeltjes. Het was duidelijk dat dit toestel, behalve passagiersvluchten, geregeld ook voor andere doeleinden werd gebruikt.
Bij het ontwerpen van dit vliegende werkpaard was duidelijk geen rekening gehouden met isolering van welke soort dan ook. Toen het toestel opsteeg was het lawaai van beide motoren welhaast oorverdovend en ook het advies om je niet te luchtig te kleden sneed hout. Koud dat het werd!!

Een steward, tevens copiloot en manusje-van-alles aan boord, verzorgde hete koffie en hield ons, de passagiers, op de hoogte van de omgeving waar we overheen vlogen. Urenlang alleen maar boerenkoolveld is op den duur trouwens behoorlijk slaapverwekkend. Hollandia kwam in zicht. Steil naar beneden ging het, alsof we zo op het water zouden landen. Gelukkig lukte het de piloot om het toestel op een heuse landingsbaan neer te zetten. 'Vliegveld Sentani', werd er geroepen.

Wachtlokaal kazerne Merauke

Wie in Hollandia moest zijn stapten uit, Merauke bleef aan boord en na een uurtje ging het weer verder. Bij het opstijgen vertelde de steward dat deze reis interessanter zou worden omdat de pas in het Karstensgebergte, waar we door moesten, ongeveer even hoog was als de maximale vlieghoogte van de DC3. Aangaande de belading en brandstofgewicht was daar speciaal rekening mee gehouden. SPANNEND!!

Hercules op de strip i.v.m. de vermiste Michael Rockefeller

En inderdaad: Het hoogteverschil boven de besneeuwde pas was dusdanig gering dat achter het toestel een waaier van sneeuw opstoof. Verder nog wat bergen en, meer naar het zuiden, een enorme vlakte, begroeid met regenwoud, grasvlaktes en bamboebossen. Dit alles werd hier en daar doorsneden door wild kronkelende rivieren. Dus dit ging mijn voorland en voorlopige toekomst worden. Was dit een omgeving waarin ik met enig vertrouwen het komende jaar tegemoet kon zien? Bij die aanblik was ik er eerlijk gezegd niet erg gerust op……

door Kees van de Peppel

Veertien maanden in een andere wereld

(deel 3) Nog een vredige tijd in Merauke

deel 1 van dit verhaal publiceerden we in nieuwsbrief nummer 66
deel 2 ook in dit nummer

Bij de landing op de strip van Merauke valt één ding meteen op: het enorme lawaai dat de banden van de DC3 maken op de landingsbaan: een, na W.O.II door de Amerikanen achtergelaten strook, bestaande uit aan elkaar gehaakte stalen panelen. Het werkt kennelijk nog steeds. Met een dikke Daf worden we opgehaald en naar de kazerne gereden. Bij de wacht melden we onze aankomst en wordt ieder van ons zijn verblijf gewezen. Bij navraag blijkt vanaf nu mijn adres: 6IB, D-compagnie, 2e peloton, 1e tirailleurgroep.
De kazerne ligt aan de buitenrand van kotta Merauke, geflankeerd door her en der verspreide toko's en woonhuizen. De toko's meestal uitgebaat door Chinezen. Langs de weg groeien zo ver als je zien kunt klapperbomen, wat voor een nieuweling als ik zeer bijzonder aandoet. Merauke blijkt een godvergeten, onooglijk oord in de verst mogelijke uithoek van een eilandhelft die zes keer de oppervlakte van Nederland beslaat.
Na een eerste kennismaking met het kader en met mijn nieuwe kamergenoten, en het obligate bezoek aan de foerier kan het meedraaien in de groep beginnen. Mijn slapie op het stapelbed is Nico Kors. Hij heeft eerder al het bovenste bed ingepikt dus blijft voor mij slechts het alternatief over.
De kamer telt zes van die stapelbedden dus twaalf man op een kamer. Niet dat alle namen nog in mijn geheugen zitten maar ik herinner me: Kors, van Manen, Klunder, van de Linden, Kop, Boerendonk, Kersjes, Koolen.

Kerstdiner 1961
Op de foto o.m. Nico Kors, Albert Bakker, Jan van de Klunder en de Zwart.

De barak waarin de kamers liggen is pas onlangs gebouwd. De constructie is goed muskiet-dicht zodat slapen onder de klamboe niet nodig is: toch een flinke opsteker.
Na zes uur 's avonds is malaria-tenue verplicht, d.w.z. lange mouwen en broekspijpen en boordje dicht. Dit om niet verrot te worden gestoken door een alomtegenwoordige, opdringerige muskietenmassa.
Op een van mijn eerste avonden verlof wandel ik met een van de medenieuwelingen (baroes) naar het plaatselijke ziekenhuis en we vragen daar

naar zuster Dielen. Zij blijkt aanwezig en neemt onze groeten van haar broer, en de aankondiging dat hij binnenkort ook naar Merauke zal komen, dankbaar in ontvangst. Terug op de kamer hoor ik later van de maten dat wij mazzel hebben gehad dat er niet toevallig een kaderlid langs kwam want in de buurt komen van het ziekenhuis (lees: de zustertjes) staat te boek als een overtreding van de hoogste orde.

Patrouille in de moerassen van Merauke

Onze groepscommandant is sergeant van Veghel, een nogal rechtlijnige figuur zonder gevoel voor humor. Hij wordt uiteindelijk niet mijn beste vriend maar de opmerking van sommigen: "als ik hem een keer voor de loop krijg gaat ie eraan", lijkt me wat overdreven. Goed, soms drijf ik hem tot wanhoop met mijn lijdzame acties tegen alles wat te maken heeft met de in mijn ogen overbodige "disciplinaire-onzin". Maar de verhoudingen blijven hanteerbaar.
Nee, dan hebben we daar ons aller vriend "De King": Wat precies zijn functie is in het peloton daar kom ik nooit helemaal achter, maar hij is altoos aanwezig: bij schietoefeningen, als wachtcommandant, bij appéls, bij het eten, letterlijk overal! Hij beschouwt het als zijn persoonlijke missie om alles wat lager is in rang, strak in het disciplinaire harnas te persen. Dat gaat tot in de kleinste details van het Handboek Soldaat. Het ligt dus in de lijn der verwachtingen dat ik te eniger tijd in aanvaring ga komen met dit fenomeen, hetgeen dan ook met regelmaat geschiedt. Hij vindt altijd wel iets om op te vitten.

Dan hebben we daar ons eigenlijke pelotons commando, bestaande uit de sergeanten Geelhoed (sergeant1) en Lucius. Over Geelhoed hoor ik dat die nog in Korea heeft gevochten. Dat verschaft hem bij de jongens van het peloton ontegenzeggelijk een zekere status.
Hij en Lucius vormen twee handen op één buik, zoveel is duidelijk. Het zijn taai gebouwde, gedreven mannen die tijdens de veldoefeningen niet mals zijn. Je kunt maar beter precies hun aanwijzingen opvolgen want anders ben je nog niet jarig! Maar gaandeweg ik deze kerels beter leer kennen begrijp ik meer van hun motivatie: mochten er andere tijden aanbreken dan moet en zal het peloton klaar zijn voor zijn taak. Dat beseffend zijn wat extra inspanningen nooit een punt van discussie. Op den duur ontstaat er een wederzijds respect en vertrouwen, zowel in militair als menselijk opzicht.
Natuurlijk heb ik ook met hen wel eens een akkefietje, maar het ergste wat Geelhoed me ooit toevoegt is: "Van de Peppel, hier klopt geen ene reet van!" Stond ik bv. tijdens een appél lekker te mandiën. Naar mijn eigen mening met

reden, maar toch……
Van tijd tot tijd bereiken ons berichten vanuit andere delen van Nieuw Guinea over infiltraties en daaropvolgende gevechtspatrouilles. Vooralsnog neemt de leiding van de D-compagnie deze zaken voor kennisgeving aan. 'Merauke ligt voor de Indonesiërs veel te ver weg', is de gedachte. Toch wordt het praktische veldwerk beetje bij beetje opgevoerd en wordt de algehele sfeer, ook in het dorp, wat grimmiger. Ik word betrokken bij een groepje, onder leiding van Geelhoed en Lucius, die ons het edele handwerk van sluipschutter gaan bijbrengen. De karabijn wordt ingeruild voor een M1Garand, compleet met telescoopvizier, wangkussen en mondingsvlamdemper. Het blijkt dat de Garand die mij is toebedeeld niet in orde is en onzuiver schiet. Er is geen andere Garand meer voorhanden en dus krijg ik ook nog een bijpassende opzet-affuit voor brisantgranaten uitgereikt. Daar horen dan weer gaspatronen bij om zo'n granaat af te schieten. Het hele spul wordt, naast alles wat al aan de koppel hangt, er gewoon tussen gefrommeld. Hoezo 's Konings wapenrok?
Tijdens een aanvalsoefening in de rawah met board poppen als doel, richt ik de granaat op zo'n pop en druk af. Na de inslagexplosie is van de pop letterlijk niets meer terug te vinden.

Het team dat de strip bewaakt.

Van tijd tot tijd heeft mijn geweergroep stripwacht. Dat betekent dat je dan een week lang volgens een strak schema een wachtpost langs het vliegveld bezet. Overdag vier uur op, acht uur af. 's Nachts twee uur op, vier uur geslapen. Nu wordt in het terrein een stelsel van loopgraven gecreëerd, met daarin uitgegraven slaapbunkertjes van stammen en zandzakken.
Bij het kampement verblijven twee honden, door iedereen Conny en Pendek genoemd. Al gauw blijkt dat die twee het loopgravenstelsel redelijk vrij van slangen weet te houden. Je moet maar mazzel hebben!

Zo verglijdt de tijd; oefenen, slapen, ontspannen en een bloedvergiftiging op de koop toe. Dat komt zo: ik voetbalde mee op het terrein aan de overkant van de weg. Alleen zijn mijn geleende voetbalschoenen één of twee maten te klein. Na afloop een kleine ontvelling op één van de tenen. 's Avonds 24-uurs wachtdienst bij de poort. Met overdag de volle zon erop begint het toch wel te

Schietoefeningen op het strand

jeuken. De volgende ochtend, zondag, loop ik toch even bij de MGD langs want ik vertrouw het niet. De hospik van dienst kijkt even en neemt me mee naar de arts. Die zit in de officiersmess aan de koffie. Hij kijkt ook even en spreekt dan de voor mij legendarische woorden: 'Hospik, deze man mag geen meter meer lopen. Neem hem maar op je rug en leg hem in bed. Over tien minuten ben ik er ook'.
Goed, dat levert mij alles bij elkaar zo'n twee weken rust op. Daarna weer volop meedraaien. Intussen blijven er van verre berichten en verhalen onze kant op komen. Eigenlijk denk toch haast iedereen: 'Daar zal het waarschijnlijk wel bij blijven'. Tot die nacht, ergens laat in juni. Iedereen ligt lekker te slapen totdat er een langzaam aanzwellend dof gegrom hoorbaar wordt. Het wordt luider en luider. Nu zijn de meesten wel wakker en horen het geluid zeer laag overtrekken. Dan verdwijnt het weer, richting Noorden. Natuurlijk druk gespeculeer. Een kwartier later gooit de officier van dienst onze deur open en roept: 'Eruit mannen, aankleden voor alarm en aantreden. "DIT IS GEEN OEFENING"

Ik was ordonnans van Luitenant Kayzer

Oud-marinier John Wilms
Door Ed van Tuijl

Opvallend toch hoeveel Limburgse knapen, begin jaren zestig van de vorige eeuw, als marinier hun diensttijd hebben vervuld. Wij van boven de rivieren hadden vaak het idee dat die mannen uit het land van het bronsgroen eikenhout, niet echt een binding hadden met de zeesoldaten. In het zuiden werd je immers vooral mijnwerker of vlaaienbakker.
"Maar", steekt oud-marinier John Wilms (78) van wal, "in mijn geval is er toch wel een redelijke verklaring voor te geven." In mijn familie kwamen veel schippers voor. Ook mijn oma en opa van vaders kant waren schippers" Vandaar wellicht dat ik als zestienjarige knaap vast van plan was te gaan varen. Maar dan wél op de grote vaart. De zee op, de wereld zien.
Mijn vader vond dat helemaal niks. Dus hij gaf geen toestemming, wilde ook helemaal niets ondertekenen. De zeeschepen kon ik wel vergeten.
Op de keuring voor militaire dienst, hier in Roermond, gaf ik toch maar aan dat ik wel bij de marine wilde. En ziedaar, er kwam een brief met het verzoek of ik me maar voor twee dagen wilde melden in Voorschoten. Om gekeurd te worden voor diezelfde marine.
Een wereldreis voor een eenvoudige jongen uit Maasbracht. Ik was amper verder dan Roermond geweest. Vijf kilometer hier vandaan. Ik zie me nog gaan. Dat hele eind met de trein. Ze vonden me in Voorschoten kerngezond. Ik was goedgekeurd voor ik het doorhad. Maar dan wel voor de mariniers.
Op 4 juli 1961 mocht ik weer zo'n wereldreis maken. Opkomen in Doorn.
De eerste vorming van vier weken. Daarna de verdere opleiding. In totaal 4 maanden.

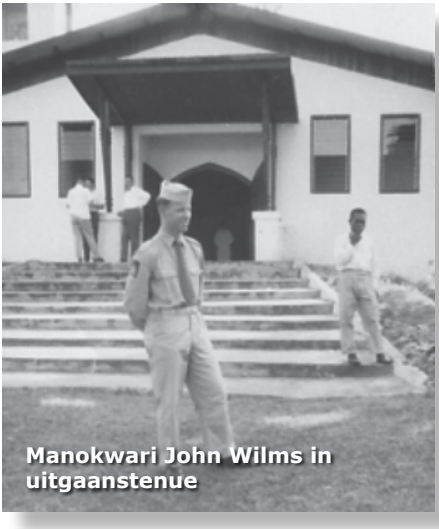

Manokwari John Wilms in uitgaanstenue

Op een zonnige herfstochtend stonden we baksgewijs aangetreden. Wat jullie het ochtendappél noemen. Of John Wilms maar even uit wilde treden. Toen kreeg ik te horen dat ik mijn tropenkleding moest ophalen. Ik ging naar de Oost.
"Hoezo, wat wil dat zeggen," vroeg ik. "De Oost wat houdt dat in?"
"Je gaat naar Nieuw-Guinea", kreeg ik te horen.
Ik heb nog flink tegengesputterd. Kijk, naar de West wilde ik wel. Maar Nieuw-Guinea was toch even slikken."

Eind november vertrok John Wilms richting Biak. Uitgezwaaid door familie en zijn meisje Mia. Via de Noord route.

“In Manokwari kreeg ik te horen dat ik een speciale opleiding moest gaan volgen. Mijnen opruimen, mijnen leggen, alles leren over munitie. Kortom, ik was breed inzetbaar. Korporaal Groeneveld moest me inwerken. Samen met sergeant Van der Jagt en sergeant Spies.
Maar ingedeeld bij het 41ste IMCO Verpel 411, besefte ik wel dat ik nu ineens tussen jongens zat die allemaal een maand of vier bush opleiding achter de rug hadden. Ik had dat gemist. Maar vooruit, het is allemaal goed gekomen.”
Terwijl zijn vrouw Mia een kop koffie inschenkt en die uitserveert met een heerlijk stuk bosbessenvlaai, begrijpen we dat onze hoofdpersoon zich moeiteloos staande hield in dat versterkte peloton 411. Ondanks de achterstand in bushtraining. Hij was gewoon een doorzetter. Geen zeurpiet. Bovendien kreeg hij een speciale band met de commandant van 411, 1e luitenant Willem Kayzer. Een bijzondere figuur.
“Ja, ik werd de ordonnans van Luitenant Kayzer. Dus die kende ik vrij goed.”

Dat laatste was een extra reden voor uw verslaggever om naar Maasbracht af te reizen. Ik heb immers al eens uitvoerig beschreven hoe ik tijdens een nachtdienst op het radiostation van Merauke, tegen vijven in slaap gesukkeld was. Totdat ik wakker schrok met de koude loop van een revolver in mijn nek en hoorde, “als ik een plopper was geweest zou je nu morsdood zijn.”
Achter me stond luitenant Kayzer. Als officier van piket maakte hij zijn rondje. Hij liep ook even het radiostation binnen om te zien of de telegrafist goed zat op te letten. Zodat hij geen berichten zou missen over vijandelijke vliegtuigen die onderweg waren. Met andere woorden. Of hij wel waakte over de veiligheid van de D compagnie van het 6IB en het Verpel 411 van de mariniers.
Ik verweerde me met het verhaal dat een oproep voor Merauke waarbij de roepnaam JZH werd geseind, mij onmiddellijk zou doen ontwaken. Maar daar had hij geen boodschap aan.
“En ik weet nog”, reageert John, dat hij mij dat de volgende dag vertelde. “Wilms, ik heb er één betrapt die tijdens zijn wacht zat te slapen. Ik heb ‘m behoorlijk laten schrikken. Maar weet wel, als jij het was geweest had ik je meteen voor de krijgsraad gesleept.”
Toch bijzonder dat je iemand ontmoet die zich dat na 58 jaar nog helder voor de geest staat.

“Toch, vervolgt John het gesprek, “was Kayzer geen verkeerde gast. Ik denk te mogen stellen dat de jongens van 411 maar ook 412 hem op handen droegen. Het was een apart figuur. Dat wel. Hield er zo zijn eigen ideeën op na. Ging soms op patrouille met een dungaree jack aan en daaronder zijn witje en zijn korte blauwe sportbroek.”
We gingen samen wel eens vissen. Nou ja, vissen. Niet met een hengel. Nee. Kayzer gooide een paar handgranaten in het water en de vis lag zo voor het opscheppen. We liepen ook vaak met zo’n rode doek van de ploppers om onze nek geknoopt. Dat vond hij prachtig.”
Wilms loopt even naar boven terwijl Mia ons nog een keer blij maakt met een stuk vlaai. Kersenvlaai, dit keer. Hij komt terug met allerlei uitrustingspullen van de Indonesiërs. Mee naar Holland genomen en zuinig bewaard. Een hoofdklamboe. Bijzondere hoedjes.
“Hoe ik er allemaal aan kom. Onder meer uit een zestigtal plunjezakken die

door een vliegtuig werden gedropt en die wij in handen kregen.
Toen we die onderzochten, besefte ik weer eens dat die lui over een super moderne uitrusting konden beschikken. Zeker, vergeleken met ons.
Die jongens hadden munitie uit 1962. Wij van jaren en jaren terug. Uit 1948. Ze hadden insectenspray, camouflagepakken, jungle boots, condooms en zelfs morfine op de man."
Tussen de spullen van de para's ligt ook zijn Nieuw-Guinea kruis. Hij pakt 'm, kijkt ernaar en is even in gedachten verzonken. Het kruis mét daarop de gesp 1962. Het ultieme bewijs dat hij in actiegebieden is geweest. Hij koestert zijn onderscheiding. Dat zie je aan de manier waarop hij ernaar kijkt.
"De acties op Gag waren best heftig", vertelt hij verder. "Ik zei al dat ik breed inzetbaar was. Ik moest ook de rubberboot besturen als er een patrouille ergens gedropt moest worden. Moest ik wel in mijn eentje terug. Op zo'n vijftig meter van de kust af. Alleen het idee al dat ik zomaar vanaf de kant door de ploppers beschoten kon worden, maakte dat ik het Spaans benauwd had. Dat mag je gerust weten. Ik had een pistool als wapen. Dus verder dan 25 meter gericht schieten was er niet bij.
Tijdens ons verblijf op Gag kregen we ook nog bezoek van de minister van Defensie, Piet de Jong.
De minister die een bliksembezoek aan de actiegebieden bracht, droeg een brilletje dat half leesbril en half gewone bril was. In 1962 iets heel nieuws. Ik keek mijn ogen uit."

Na de hectische tijd op Gag mocht het Verpel 411 op de thuisbasis weer even tot rust komen om vervolgens weer op andere plaatsen te worden ingezet. Je kunt hem beter vragen waar hij niet geweest is. Dat is Hollandia. Verder heeft hij alles gezien. Ook Kaimana, Fak Fak en Merauke. Daar bij de D-compagnie kwam zijn peloton voor het laatst in actie.

John Wilms in Merauke

Weer hebben we iets om gezamenlijk herinneringen over op te halen. Geen wonder dat uw verslaggever na een uurtje praten al een bijzondere klik heeft met de geboren en getogen Maasbrachtenaar.
Wij van de kamer van Stafcompagnie, en misschien ook nog andere kamers, dat weet ik niet meer, moesten onze bedden afstaan zodat de mariniers lekker konden slapen. In afwachting van nieuwe bedden moesten wij op het stalen matras liggen.
Ik schreef er al over in het verhaaltje "Ribbels op je rug".
Na ruim een week zagen wij onze bedden terug.

“Ja”, reageert John. “Dat weet ik nog. Jullie waren daar niet blij mee. Misschien heb ik wel op jouw bed geslapen.”
Ik vergeef het hem, na meer dan een halve eeuw, alsnog.
“In Merauke heerste een goede sfeer. Kapitein Snoeck was een beetje zo’n figuur als Kayzer. Als ik niet op wacht moest staan deed ik dienst in de officiersmess of de onderofficiersmess. Tafels dekken. Ik had geen idee hoe het bestek moest liggen. Dat heb ik eerst van de Papoea’s afgekeken. Door dit werk ken ik ook veel kader bij naam. Kader dat favoriet was zoals bijvoorbeeld Geelhoed en sergeant majoor Elstak met zijn lekkere satés. Maar ook minder gewaardeerde figuren als luitenant De Leeuw.
Maar nu we het over op wacht staan hebben. Ook in Merauke heb ik nog wel eens benauwde momenten beleefd. Dat was tijdens de hondenwacht van twaalf tot vier ’s nachts. Ik zat in een schuttersputje in de buurt van de officiersmess. Dus helemaal achter op het kazerneterrein. Hoor ik op een gegeven moment, voor mijn gevoel, allemaal voetstappen. Die kwamen snel naderbij. Dus ik zat al schietklaar achter mijn mitrailleur. Maar ik kneep ‘m behoorlijk. Zeg maar gerust dat ik zeven kleuren stront scheet van angst. Wat denk je? Zijn het een paar paarden aan de andere kant van het hek, die voorbij kwamen rennen.”

Net als wij allemaal, begrepen ook de mariniers die overal langs de zuidkust druk bezig waren met het opsporen en uitschakelen van infiltranten, dat een grote invasie steeds dichter bij kwam.
“Van de details waren wij niet zo op de hoogte”, zegt John. “Maar ik besefte heus wel dat we dan geen schijn van kans zouden hebben. Ik denk dat we hier vandaag zeker geen herinneringen hadden kunnen ophalen, als die tien- of twintigduizend man van Soekarno de oversteek hadden gemaakt.

Luitenant Kayzer (op de rug gezien) ondervraagt gevangen genomen para’s

Gelukkig werd de aanval vierentwintig uur van tevoren alsnog afgeblazen. We konden definitief terug naar Manokwari om ons voor te bereiden op de overdracht aan dat legertje van Pakistanen.”

Begin november 1962 vertrekt ook John Wilms richting Holland. Dit keer over de Zuid. Zijn familie en zijn lief staan hem op te wachten.
“Ja, dat was een mooi weerzien. Ik zie daar op Schiphol een busje staan met het opschrift Woninginrichting P.J. Frenken. Ik denk, verrek, dat is toch een zaak bij ons in Maasbracht. Dat klopte ook, want mijn vader had die bus

kunnen huren om met zoveel mogelijk familie en met Mia voor een mooi ontvangstcomité te zorgen."
John Wilms staat aan het begin van een nieuwe levensfase. Huisje boompje beestje.
"Aanvankelijk ging ik bij de champignonkwekerij van mijn oude baas werken. Maar daarna kon ik bij Stork aan de slag. Dat heb ik mijn hele werkzame leven gedaan. Als monteur naar alle vestigingen in Nederland, of naar energiecentrales. Heel veel kilometers gemaakt."
Mia en hij kregen een zoon en een dochter. Later genieten ze van de twee kleinkinderen van hun dochter. Ze zijn trots op hun kleinzoon en kleindochter. Passen, net als onze hele generatie, veel op. Wat dat betreft mag er wel een opa en oma dag worden ingevoerd. Tenslotte hebben wij de economie in Nederland zo'n beetje draaiend gehouden.
Na zijn pensionering kan John zich vooral uitleven in veel fietsen. Hij was trouwens ook in de wielersport actief, terwijl zijn echtgenote tijdens de koers in de jurywagen zat. Verder is hij een fanatiek motorrijder. Sleutelt er zelf aan en maakt prachtige tochten.
Maar gek genoeg komt hij er pas laat achter dat er een vereniging van Nieuw-Guinea-gangers bestaat.
"Nee, pas sinds een jaar of vijf. Tegenwoordig hebben we wekelijks een ontmoeting met een man of vijf hier in de regio. Gister nog. Omdat jij vandaag kwam heb ik de Morgenster opgehangen.
Weet je, het is gek, maar vooral de laatste jaren ben ik met Nieuw-Guinea bezig.
Denk ik terug aan die tijd. Die documentaire heet "Geen dag zonder Fak-Fak." Dat geldt voor mij eigenlijk ook. Geen dag zonder Nieuw-Guinea.
Dan zegt Mia wel eens. Daar was je na ons trouwen toch helemaal nooit mee bezig."

Nou Mia. Dat ermee bezig zijn in je latere levensjaren is niet enkel iets van John. Dat hebben de jongens die er in 1962 waren allemaal.
Als we vertrekken vraagt de overbuurman wat dat voor een vlag is die er hangt.
Allebei leggen we uit dat dit het symbool is van de vrijheidsstrijd van de Papoea's. We vertellen over het volk dat onderdrukt wordt door Indonesië. Over het verbod om deze vlag tijdens de veteranen dag te laten zien.
Kortom, op een warme zomerdag eind juli 2020, worden in Maasbracht een paar inwoners bijgepraat over het lot van de Papoea's.

Bladeren
Door G. Van Berkum

75 jaar 15 augustus. De 75-ste herdenking van het einde van de Tweede Wereldoorlog in Nederlands-Indië (Indonesië) is voor velen in Nederland nog steeds van grote betekenis. Het was het einde van de Japanse bezetting "van ons Indië". De overgave door keizer Hirohito kwam nadat de Amerikanen op 6 en 9 augustus atoombommen op Hiroshima en Nagasaki hadden gegooid. Alles ging daar stuk en dood. De eindelose gevechten met het Japanse leger stopten. Moeizaam.

De overgave van de Japanners betekende ook het einde van de bezetting van "ons Indië". Het kwam slechts bij enkele Nederlanders op om de gedachten van vrijheid en eigen bestuur van de Indonesiërs te volgen. Of te luisteren naar de stemmen van de vele Indonesiërs die hier studeerden. In de documentaire "Ze noemden mij Baboe" (kindermeisje) die in juli op de TV getoond werd, vertelden de studenten van voor 1940 reeds dat ze hier waren om straks hun land in Vrijheid te gaan besturen, zonder koloniale bezetting van Nederland. Die studenten hadden toen nog geen idee dat de Japanners hen zouden helpen. Maar Soekarno sprak daar tijdens de bezettings jaren van de Jappen,1942 – 1945, openlijk over: "Merdeka". Hij beschouwde de Japanners meer als bevrijders van de Hollandse bezetting dan hun vijandelijke bezetter. Het is niet aan mij over de waarde van zijn denkwijze te oordelen, maar wij Nederlanders begrepen die tijdgeest niet. Ook vanuit de kerkelijke kringen was een grote drang om mee te doen aan militaire inzet na 1945, want "Indië moet vrij". Gelukkig zijn er vele veteranen en burgers die later tot een ander inzicht kwamen. Het is goed dat mensen als Bot (destijds min. Buitenlandse zaken) en onze Koning Willem Alexander begin dit jaar namens de NL regering spijt en excuses maakten voor ons militair optreden in de jaren 1945 tot medio 1950.
Het is voor mij nog steeds onbegrijpelijke hoe het kon dat Nederlandse politici de tijdgeest niet begrepen. Immers wereldwijd werd het zelfbeschikkingsrecht van de koloniën reeds erkend, maar in Nederland sloot men daar toen de ogen nog voor en dacht verder te kunnen gaan met het koloniale bestuur zoals het was tot 9 maart 1942 toen generaal ter Poorten de capitulatie van het KNIL tekende na de inval van de Japanners. Wij hadden nota bene heel veel handelsbetrekkingen en kerkelijke relaties in Indonesië maar ook honderden studenten hier die hun verhaal deden en hun levens idealen deelden met mede studenten neem ik aan. Eigenlijk is het bewust "niet weten" van de feiten en de politieke ontwikkelingen van toen en nu goed. Het is een reden voorzichtig te zijn in onze uitspraken over mensen

en situaties. Er zijn nog steeds onderzoeken gaande naar het handelen van het toen malige KNIL. Ik geloof dat het nu nog steeds zin heeft feiten uit de donkere dampen van de historie te ontrafelen en ons zo de mogelijkheid geeft als nabestaanden elkaar de hand te reiken en in de ogen te kijken. Het geeft vrijheid en respect aan elkaar om die donkere periode af te sluiten met dankbaarheid dat we samen in staat zijn elkaar te vergeven en met de wil in vrede verder te leven.

Herdenken op 4 mei en 15 Augustus heeft zin om de politieke fouten die gemaakt zijn, te erkennen. Mensen hebben door de macht van politieke partijen, groepen geminacht, vermoord, mensen als minderwaardigen behandeld. Herdenken en Excuses, als mens en gemeenschap nederig te blijven en samen de huidige vrijheid in Europa, Azië, Afrika en Amerika gaan delen. We moeten alert blijven en nimmer onverschillig worden. Vrijheid in broederschap bewaken. Niemand mag zich de meerdere voelen. We zijn allemaal kleine gewone mensen die wel onze kracht vinden bij: "IK ZAL ER ZIJN".

Alle ECHOS Homes zijn Veteranenontmoetingscentra

ECHOS Homes zijn van oudsher unieke ontmoetingscentra met een gezellige huiskamer, multifunctionele vergader- en ontspanningsfaciliteiten en een prima keuken.

- ECHOS Homes kunnen zowel kleine als grote groepen (ca. 150 personen) accomoderen.
- Met onderstaande contactpersonen kunt u uw wensen bespreken.
- ECHOS Homes hebben de status 'militaire accomodatie'. Wij kunnen al uw activiteiten en evenementen die door Defensie worden gesubsidieerd, direct voor u declareren.

ECHOS Home 'de Schakel' Leuvenumseweg 68, 3852 AS Ermelo	gastvrouw: Marieke Potappel tel. 0341 - 552 830
ECHOS Home 'de Landing' Deelenseweg 28, 6816 TS Schaarsbergen	gastheer: David Mammen tel. 026 - 44 30 487
ECHOS Home 'de Vrijheid' Eindhovensedijk 33, 5688 GN Oirschot	gastheer: Roel Willemsen tel. 040 - 29 04 515
ECHOS Home 'het Baken' Johannes Postweg 5, 7973 JB Darp (Havelte)	gastheer: Han Mennink tel. 0521 - 341 297
ECHOS Home 'het Anker' Toepad 110, 3063 NJ Rotterdam	gastheer: Ad Muilwijk tel. 010 - 24 299 10
ECHOS Home 'de Eendracht' Schapendijkje 8, 1782 TD Den Helder	gastheer: Han Mennink tel. 0223 - 655 066
ECHOS Home 'Baan Zulu' Otterloseweg 12-A, 6732 BS Harskamp	gastheer: Steven Gerritsen tel. 0318 - 453 060

ECHOS

www.echos.nl

Opslag Elburg

Opslag Elburg biedt voor kortere of langere perioden opslagruimte aan. Bijvoorbeeld bij verhuizing of opslag van bedrijfsvoorraad. Zowel zakelijk als particulier dus, voor uiterst scherpe tarieven. Ook verhuren wij kantoor- en bedrijfsruimten.

OPSLAGRUIMTE NODIG?
Check: WWW.OPSLAGELBURG.NL
Of bel: 06-2000 71 75 / 06-5242 06 45
AW Beheer | 't Straatje 6 | 8081 RN ELBURG (voormalig VNK gebouw)

Van het bestuur

Secretariaat:
C. Drost
Brouwersveld 2
1541 PG Koog aan de Zaan
Telefoon: 075-6160779 mobiel 06-22332531
Mail: info@vnngm.nl
Website: www.vnngm.nl

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

G. Webers	Gulpen-Wittem	26 januari 2020
S.J. Ouwendijk	Ede	8 maart 2020
W.L. Revet	Kraggenburg	25 april 2020
M.B.C. van de Heuvel	Voorburg	7 mei 2020
W.L. Joziasse	Loon op Zand	21 juni 2020
F de Smit	Groningen	21 juni 2020
W.J. Roncken	Roermond	27 juni 2020
P.C. van de Zwaan	Alphen aan de Rijn	1 juli 2020
C.V.N.M. Pat	den Haag	7 augustus 2020
B. Frese	Enkhuizen	8 september 2020
A. Schinkel	Kampen	
K. Gordijn	Almere–Haven	

Welkom aan onze nieuwe leden

J. Goedegebure	Oudelande
R.G.H.J. Plooyer	Uithoorn
H.J. de Roos	Kamperland

Er zijn 3 manieren om informatie van onze vereniging te ontvangen.

Per post. Mededelingen van het bestuur, over de vergaderingen bijeenkomsten en onze jaarlijkse reünie, krijgt u altijd in onze Nieuwsbrief. De Nieuwsbrief sturen we drie keer per jaar per post aan alle leden van onze vereniging

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen

Ook op onze **website** vindt u in de rubriek ACTUEEL informatie. Zoek op www.vnngm.nl

Sneller en vaker informatie ontvangen is mogelijk.
We moeten dan uw **mailadres** kennen

Gebleken is dat sneller informeren wenselijk is.
Als we sneller willen informeren moeten we meer nieuwsbrieven sturen en dat heeft als nadeel dat de kosten enorm zouden oplopen.

Sneller en goedkoper berichten sturen is mogelijk.
Per mail kan dat, maar dan moeten we beschikken over uw mailadres.
Daarom deze oproep!

Stuur een mail naar: info@vnngm.nl
Vermeld hierin uw
- mailadres
- uw naam
- adres
- postcode en plaatsnaam

voor de controle van het ledenbestand.

Stuur ons bovenstaande mail als u mededelingen wilt ontvangen over de mogelijk dit jaar nog te organiseren ACTIVITEITEN van de vereniging.
Wij vragen u om daarom de volgende drie pagina's goed door te lezen en hiernaar te handelen.

Verzoek aan de leden die de aanmelding en betaling hebben gedaan voor onze afgelaste reünie in april.
U krijgt automatisch de nadere mededelingen hierover.
Wij hebben uw mailadressen al. U hoeft dit niet nog een keer te doen

Nieuwjaarsreceptie

Het bestuur heeft besloten om in 2021 geen nieuwjaarsreceptie te organiseren

We hopen dat de omstandigheden het toelaten om in april 2021 weer onze **reünie** te organiseren.
Voorlopig zijn hiervoor de data 21 en 22 april gereserveerd.

In onze Nieuwsbrief van februari 2021 informeren we u over de reünie 2021

Locatie:
Luitenant Kolonel Tonnet kazerne
Eperweg 141, 8084 HE, ’t Harde

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Penningmeester
J.H.van Hensbergen
Ravelstraat 4
6815 HB Arnhem
tel 06 53 1995 48
e-mail: info@vnngm.nl

Arnhem, oktober 2020

Ledenbijdrage 2021
Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

€ 16,50

Gaarne overschrijven op rekeningnummer
NL93 INGB 0000 8824 04
Ten name van
Ver Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 Ned

De naam hierboven gebruiken. Geen andere namen invullen.

De penningmeester verzoekt de leden om het bedrag van € 16,50 over te schrijven vóór 1 januari 2021.

De statuten vermelden dat als u geen lid meer wilt blijven van onze vereniging U het bestuur hiervan in kennis dient te stellen,
per brief of per mail (adres in het briefhoofd) uiterlijk 31 december 2020.

De penningmeester wenst u een fijne decembermaand,
een gezond en
voorspoedig 2021 zonder Corona problemen.

alleen samen krijgen we corona onder controle

Herdenking Papoeastrijders sober maar indrukwekkend.

Arnhem – Het werd op 24 september een bijzondere herdenking van de Papoeastrijders bij het monument in Bronbeek. Een herdenking die vooral in het teken stond van de Coronacrisis. Slechts bijgewoond door tweeëntwintig genodigden. Meer mocht niet vanwege het beruchte virus waar we vanaf maart mee te maken hebben

Geen vlag hijsen, geen trompet die de minuut stilte inleidde. En slechts één toespraak. Die van onze voorzitter, Rinus Leijs. Maar in al haar soberheid werd het toch een indrukwekkende herdenking.

"Deze herdenking is zo totaal anders dan die in voorgaande jaren", zo begon de voorzitter zijn toespraak. "De reden is ons allen bekend. Als voorziter van de V.N.N.G.M. spreek ik de dank uit aan de commandant van Bronbeek, voor de gastvrijheid in deze moeilijke tijd. Deze herdenking een jaar overslaan was voor ons geen optie. Deze mannen vedienen het dat wij elk jaar hier zijn om hen te gedenken. Zij die het leven lieten voor hun vaderland in een strijd voor vrijheid. Ik weet dat u in veel grotere getale bij deze herdenking aanwezig wilde zijn. Maar dit jaar is dat helaas niet mogelijk. Hopelijk volgend jaar weer wel. Dan weer wel in goede gezondheid en veel groter in aantal.
"Verget ons nie." Was hun verzoek. Dus dat doen wij niet zolang onze generatie in leven is. Wij zijn dat aan hen verplicht. Dit verzoek is hun ingegeven door toenmalig minister-president Jan de Quay. Die nam in 1962 afscheid van de Papoea's met de woorden: "Kijk vooruit de toekomst in. Met vertrouwen in de rechtvaardigheid van uw zaak en wees ervan verzekerd dat wij jullie niet VERGETEN."
Mooie woorden maar wij allen weten wat daarvan uitgekomen is. Herdenken is zeker ook een moment van bezinning. Opdat wij niet vergeten wat er op dit moment in Papua gebeurt.
Nog steeds vindt daar een genocide plaats. Er is geweld en uitbuiting. Met honderden doden tot gevolg.
Amnesty International en Human Rights hebben over West Papua gepubliceerd over het wangedrag van militairen, politie en justitie.
De Indonesiërs regeren met harde hand want zij zijn als de dood dat ze West

Papua verliezen. Daarom drukken leger en politie elke zweem van nationalistische gevoelens of separatisme hard de kop in. Het is immers een rijk land vol met goud, zilver en koper. Hoewel de Papoea's dus op een goudberg wonen, waarvan de omvang amper te schatten is, zijn ze straatarm. Ze worden vernederd, verkracht en vermoord. De roep om vrijheid wordt steeds groter. Maar die roep wordt niet gehoord. Zeker niet door onze regering.
Onze Koning gaat naar Indonesië en biedt daar excuses aan voor het extreme geweld dat daar gepleegd zou zijn door Nederlandse militairen in de periode van 1946 tot 1949. Excuses aan een regering die zich al jaren schuldig maakt aan genocide in West Papua.
Een prominent lid van onze vereniging, Karel Harmsen, heeft op 14 november 2019, dus bijna een jaar geleden, een schrijven gericht aan het Europese Parlement. Aan mevrouw Kati Piri, de Nederlandse vertegenwoordiger afdeling buitenlandse zaken. Met de vraag of het bij haar bekend is dat er in West Papua een genocide plaats vindt en welk standpunt de EU inneemt. Tot op heden geen antwoord. Ook daar wordt dus gezwegen.
Laten wij niet zwijgen en een diep respect uitspreken voor de Papoea's in het algemeen en voor de gesneuvelde PVK-soldaten in het bijzonder.
Tevens denken wij aan hen die heden nog steeds onder het juk van Indonesië moeten leven.
In de regionale krant BN De Stem van 12 augustus 2020 vertelt Nico Jouwe, de zoon van Nicolaas, dat de Papoea bevolking stelselmatig wordt gediscrimineerd. De Indonesiërs hebben de beste banen en zitten in de hogere bestuursfuncties.
In Jayapura, het voormalige Hollandia, zijn moderne winkelcentra, bestuurd en bediend door Javanen en Sumatranen. Buiten vegen de Papoea's de straat.
De dochter van Nico, Julia, is medeoprichter van de jongere beweging Young Papua Collective en ze zet de strijd op eigentijdse wijze voort. Voor een vrij Papoea. Een strijd die haar opa Nicolaas in de jaren zestig is begonnen.
Zijn strijd was dapper, nobel en hardnekkig maar heeft weinig tastbaars opgeleverd.
Behalve, zegt zoon Nico, dat mijn vaders strijd een stimulans is geweest voor de nieuwe generaties. Een stimulans om zich te blijven inzetten voor het lot van de Papoea's. Welnu Julia, onze steun en sympathie heb je.
Laat ons vandaag gedenken en herdenken. In respectvolle herinnering aan de inzet en offers van de Papoea's ten dienste van het Koninkrijk 1942-1962", aldus voorzitter Leijs.

Hij eindigde met:

Een kleine herinnering.

Papoea soldaat.
Gij man uit de rimboe, gij trouwe kameraad.
Wij Nieuw-Guinea soldaten waarderen je al was je 'slechts' Papoea soldaat.
Je was onze onverzettelijke wapenbroeder. Jouw zorgeloosheid, jouw begrip en jouw spontane lach, heeft ons veel vriendschap gebracht.
Wapenbroeder bedankt!

Vertegenwoordigers Nieuw-Guinea veteranen luchtmacht

Na de toespraak werden kransen en bloemstukken gelegd door de commandant van Bronbeek kolonel Karel van Dreumel en de heer Mooyweer, een van de bewoners. Namens onze vereniging door Jaap van Hensbergen en Cor van Vliet. Een bloemstuk namens de afdeling Fak Fak door Jacques Malipaard en Dirk Korenhof. Een bloemstuk namens de Stichting Papoea Steunfonds en het 6.IB door Wim van Luyn,
En tenslotte een bloemstuk namens de Nieuw-Guinea veteranen van de luchtmacht, vertegenwoordigd door Ben Volders en Gerard Casius.

De Commandant en de vertegenwoordiger bewoners Bronbeek

Vertegenwoordigers vnmgm

Volgend jaar 2021 hopen we weer zonder speciale maatregelen onze Papoea Strijders te herdenken.
De voorlopig hiervoor geplande datum is 30 september 2021

WORD VRIEND

Wordt (gratis) vriend van het Vfonds

Jaarlijks maakt het vfonds ruim tweehonderd bijzondere of vernieuwende initiatieven mogelijk binnen het thema VREDE en VRIJHEID.
Sinds de oprichting zet het fonds zich in voor erkenning en waardering van veteranen en geüniformeerden.

Daarnaast blijven ze mensen stimuleren zich in te zetten voor vrede, democratie en internationale rechtsorde. Om slachtoffers van oorlogen en vredesmissies te herdenken maar ook door de bevrijding, vrijheid en vrede te vieren, ondersteunen zij o.a. de 14 nationale bevrijdingsfestivals, oorlogs- en verzetsmusea en herinneringscentra. Daarnaast investeren zij continu in innovatieve onderwijs- en jongerenprojecten rondom vrede en democratie.
Het Vfonds zoekt vrienden.
Vrienden die Vrede en Vrijheid ook belangrijk vinden. Vrienden die geïnteresseerd zijn in de projecten die het Vfonds ondersteunt en die dat graag willen delen met hun familie en bekenden. Want samen maken wij vrede mogelijk.

Vind jij Vrede en Vrijheid ook belangrijk? En vind jij de projecten die wij ondersteunen interessant?
Word dan vandaag nog (gratis) vriend van het fonds!

Schrijf je in via de website www.vfonds.nl/word-vriend/
of als het omgaan met de computer wat moeilijk is bel het Vfonds
073-6139100 zodat zij jou meteen inschrijven.

Redactie

vfonds investeert in VREDE

CBF ERKEND GOED DOEL

Vrede maken we samen

Dit jaar viert Nederland dat wij al 75 jaar lang in vrede leven. Maar dat spreekt niet vanzelf. De veteranen die in andere delen van de wereld hebben gestreden voor vrede en vrijheid weten daar alles van. Daarom zet het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg (vfonds) zich in voor de belangen van de veteranen én voor behoud van vrede, democratie en internationale rechtsorde.

Het vfonds doet dit door jaarlijks ruim 200 bijzondere of vernieuwende initiatieven, reünies en projecten te steunen. Projecten die de herinnering aan oorlog levend houden, slachtoffers herdenken, maar ook onze veteranen waarderen en erkenning uitspreken voor al die militairen die zich nog steeds inzetten voor het behoud van onze vreedzame samenleving.

vfonds ♥ vrede

vfonds.nl

Het vfonds kan subsidiegelden verstrekken dankzij de bijdragen van onder meer de Nationale Postcode Loterij, De BankGiro Loterij en de Nederlandse Loterij.

vfonds investeert in VREDE

Commissie Sociale Zorg

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

Sobats,

Op de bestuursvergadering van 4 oktober 2018 is door het bestuur de opzet en wijze van taakuitvoering van de sociale commissie besproken.

Met ingang van 1 januari 2019 is de **coördinator/contactpersoon voor de meldingen met een sociaal-maatschappelijk karakter** onze penningmeester:
Jaap van Hensbergen, bereikbaar op 06-53199548,
mail hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Indien de penningmeester niet bereikbaar is kunt U zich wenden tot onze secretaris Cor Drost bereikbaar op 075-6160779 of 06-22332531 mail c.drost15@kpnplanet.nl

Natuurlijk kunt u een beroep blijven doen op de bij u bekende contactpersonen

Algemeen	Ad Bouterse	0224-215621	ad.bouterse@hetnet.nl
Friesland & Groningen	Peter Beers	0517-413506	beers.p@hotmail.com
Drenthe & Overijssel	Gorrit van Berkum	0516-215621	gtvberkum@quicknet.nl
Zeeland	Adrie Poortvliet	0118-463259	adriepoortvliet@hetnet.nl
Noord-Brabant	Jan Wouters	073-6212997	ja.wouters@planet.nl

Rinus Leijs
Voorzitter VNNGM

Merapi Tour & Travel

Dé Indonesië reisspecialist

Merapi maakt reizen naar het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea weer gemakkelijk!

Merapi Tour & Travel is dé Indonesië specialist en biedt onder andere reismogelijkheden naar Papua. Enkele keren per jaar organiseren we groepsreizen naar o.m. Biak, Jayapura en de Baliemvallei, maar het hele jaar door kunt u bij ons terecht voor individuele reizen. Op verzoek stellen wij ook graag reizen samen voor kleinere groepen.

Merapi Tour & Travel

Prinses Irenestraat 58
6611 BK Overasselt
088-8111999

www.merapi.nl
Email: info@merapi.nl

Merapi